

Arrest

nr. 146 598 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 juni 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf krachtens artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2013 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker dient op 3 mei 2012 bij het gemeentebestuur van de stad Antwerpen een aanvraag in om tot verblijf van meer dan drie maanden te worden gemachtigd in toepassing van artikel 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bijlage 41bis.

Op 21 juni 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de voormelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 13 december 2012.

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 03/05/2012 bij de burgemeester van 2140 Borgerhout door L(...), R(...) geboren te (...) op (...), onderdaan van Marokko, verblijvende (...), in toepassing van art 9 al.2 en art 61/7 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en art. 25/2 &1 van het KB van 08/10/1981 gewijzigd door het KB van 27/04/2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Betrokkene beroept zich op art.61/7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006. Art.61/7§1 van de voornoemde wet stelt echter duidelijk:

“§ 1. Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tót een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult :

- 1 ° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;*
- 2 ° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;*
- 3 ° met andere doeleinden naar België komen. (...)*”

Er dient echter te worden opgemerkt dat de Spaanse verblijfstitel die meneer voorlegt niet correspondeert met het uniforme model van een geldig EG verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene afgeleverd door Spanje.

De richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 voorziet dat de vergunning wordt afgegeven volgens de voorschriften en het standaardmodel van Verordening (EG) nr. 1030/2002. Deze vergunning mag alleszins worden afgeleverd onder de vorm van een kaart, zoals in België (roze-blauw-roze), of onder de vorm van een sticker aangebracht in het paspoort van de vreemdeling. Indien de verblijfsvergunning niet voorzien is van de vermelding "EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen" in de respectievelijke landstaal van de lidstaat zal het statuut niet worden toegekend.

Overwegende dat in het Spaans de nationale vermelding op het uniforme model waarvan sprake de frase "permiso de residencia de residente de larga duración-CE" of verkort: "residencia larga duración CE" dient te luiden, of de vermelding "UE" naar analogie.

De vermelding 'residencia' zoals vermeld op de voorzijde van de Spaanse verblijfskaart van mijnheer en de vermelding 'residencia larga duracion' zoals vermeld op de keerzijde van het document van de voorgelegde kaart stemt niet overeen met de vereiste vermelding zoals voorzien op het uniforme Spaanse model. De term 'residencia larga duración' dient immers tengevolge de wijzigingen in de Spaanse wetgeving dd.11/12/2009 ("disposiciones adicionales de la ley orgànica2/2009, de 11 de diciembre") gelijkgesteld te worden met een ander Spaans permanent verblijfsstatuut ("residente permanente") en aldus niet met het verblijfsstatuut 'EG- verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen'. De aanvraag dient derhalve te worden verworpen.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. De procedure wordt bijgevolg verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.3. De verzoeker heeft bij aangetekend schrijven van 6 mei 2013 drie aanvullende stukken aan de griffie van de Raad toegestuurd:

- afschrift van een aanvraag tot tewerkstelling van een vreemde werknemer d.d. 10 april 2013
- afschrift van een aanvraag tot tewerkstelling in een knelpuntenberoep van een buitenlandse onderdaan die de status van langdurig ingezetene heeft verkregen in een andere lidstaat van de EU d.d. 28 april 2013
- afschrift van een arbeidskaart B afgeleverd op 28 juni 2012

De Raad stelt vast dat het derde stuk, het afschrift van de arbeidskaart B afgeleverd op 28 juni 2012, reeds bij het inleidend verzoekschrift werd gevoegd. De twee overige stukken zijn echter nieuw.

Ambtshalve merkt de Raad, wat de afschriften van de twee aanvragen tot tewerkstelling betreft, dan ook op dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van inquisitoriale aard is. Bijgevolg kan enkel met de in de procedureregeling voorziene procedurестukken rekening worden gehouden. Niet in het procedurereglement voorziene stukken, zoals *in casu* de voornoemde aanvragen van 10 resp. 28 april 2013, worden om die reden uit de debatten geweerd.

Bovengenoemde aanvullende stukken van de verzoeker worden ambtshalve uit de debatten geweerd. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoeker, noch in zijn aangetekend schrijven van 6 mei 2013, noch ter terechtzitting, toelicht wat hij wenst te bekomen middels de voorlegging van de voornoemde aanvragen.

Deze stukken kunnen hoe dan ook niet bij de beoordeling van de Raad, die te dezen optreedt als annulatierechter en derhalve zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij bij zijn wettigheidstoetsing stukken in rekening zou nemen die dateren van na de bestreden beslissing, worden betrokken.

3. Onderzoek van het beroep

De verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de vreemdelingenwet.

3.1. De verzoeker verschaft de volgende toelichtingen:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent in artikel 9 al. 2 ongegrond te kunnen verklaren. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

Verzoeker beroept zich op art. 61/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006.

Artikel 61/7§1 van de voornoemde wet stelt echter duidelijk:

"§ 1. Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldig EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voor zover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult:

1. Een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België
2. Een studie of een beroepsopleiding volgen in België
3. Met andere doeleinden naar België komen (...)"

Verzoeker beroept zich op de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 voorziet immers dat de vergunning wordt afgegeven volgens de voorschriften van verordening EG 1030/2002.

Verzoeker heeft een Spaanse permiso de residencia geldig voor een periode van 5 jaar, te weten tot 23.01.2016. De verblijfsvergunning vermeldt residencia larga duracion. Dat de Staatssecretaris de wetswijziging in de Spaanse wetgeving dd. 11.12.2009 verkeerd leest aangezien de term permiso de residencia larga duracion CE op de modellen na de voornoemde wetswijziging niet meer vermeldt wordt. De gemeentelijke vreemdelingendienst dit evenzo leest, aangezien aan verzoeker een arbeidsvergunning B werd afgeleverd en aan verzoeker de nodige documenten werden afgeleverd om de arbeidsvergunning af te laten leveren.

Verzoeker stelt dat hij wel degelijk het statuut van langdurig ingezetenen in Spanje had. Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoeker in de aanhef van zijn enige middel de schending aanvoert van artikel 8 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoeker verzuimt om in de uiteenzetting ter ondersteuning van het enige middel te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel 8 van de vreemdelingenwet zou schenden.

Dit onderdeel van het enige middel is derhalve onontvankelijk.

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk de daaraan ten grondslag liggende motieven, in rechte zowel als in feite, vermeldt.

De thans bestreden beslissing vermeldt en citeert haar rechtsgrond, met name artikel 61/7 van de vreemdelingenwet. Vervolgens wordt op concrete wijze toegelicht waarom verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet ongegrond is. De gemachtigde wijst er op dat de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen (hierna: de richtlijn 2003/109/EG) voorziet dat de EG verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen wordt afgegeven volgens de voorschriften en het standaardmodel van Verordening (EG) nr. 1030/2002 en stelt vast dat de Spaanse verblijfstitel die de verzoeker bij zijn aanvraag heeft voorgelegd evenwel niet beantwoordt aan het uniforme model van Verordening (EG) nr. 1030/2002 vermits deze titel niet de nationale (Spaanstalige) vermelding "permiso de residencia de residente de larga duración-CE" of verkort "residencia larga duración CE (c.q. UE)" draagt. Het gaat met name om een 'residencia larga duración' die sinds de wijzigingen in de Spaanse wetgeving van 11 december 2009 gelijkgesteld wordt met het Spaanse verblijfsstatuut 'residente permanente' en aldus niet met het verblijfsstatuut 'EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen'.

De verzoeker kan dan ook geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing vaag gemotiveerd is en dat zij niet de nodige feitelijke en juridische gegevens vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

Uit de verdere uiteenzettingen ter ondersteuning van het enige middel blijkt voorts dat de verzoeker de feitelijke en juridische motieven van de bestreden beslissing kent en dat hij erin is geslaagd tegen deze motieven een inhoudelijk verweer te voeren, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de vaststellingen in de bestreden beslissing en waar hij in wezen aanvoert dat de geboden motieven niet correct zijn of berusten op een vergissing, kan deze kritiek niet in verband worden gebracht met de formele motivering van bestuurshandelingen zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt bijgevolg niet.

De inhoudelijke betwisting die de verzoeker voert komt evenwel neer op een schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt dan ook verder onderzocht vanuit dit oogpunt.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad dient er evenwel op te wijzen dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet zijn bevoegdheid is om een eigen beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt *in casu* dan ook onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling, met name het artikel 61/7 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult :

- 1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;*
- 2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;*
- 3° met andere doeleinden naar België komen.*

(...)”

Aldus blijkt dat het toepassingsgebied van artikel 61/7 van de vreemdelingenwet beperkt is tot de vreemdelingen die houder zijn van een geldige EU-verblijfsvergunning voorlangdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG.

De Raad stelt vast dat de verzoeker bevestigt dat de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen conform de richtlijn 2003/109/EG wordt afgegeven volgens de voorschriften van verordening EG 1030/2002, zoals ook in de bestreden beslissing wordt aangestipt.

Artikel 8, lid 3, van de richtlijn 2003/109/EG bepaalt als volgt:

“Een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen mag worden afgegeven in de vorm van een sticker of van een afzonderlijk document. De vergunning wordt afgegeven volgens de voorschriften en het standaardmodel van Verordening (EG) nr. 1030/2002 van de Raad van 13 juni 2002 betreffende de invoering van een uniform model voor verblijfsvergunningen voor onderdanen van derde landen (1). In de rubriek „soort vergunning” vermelden de lidstaten „EG-langdurig ingezetene”.

In zijn Spaanse versie luidt artikel 8, lid 3, van diezelfde richtlijn als volgt:

“3. El permiso de residencia de residente de larga duración-CE podrá expedirse en forma de etiqueta adhesiva o como documento aparte. Se ajustara a las normas y al modelo uniforme del Reglamento (CE) no 1030/2002 del Consejo, de 13 de junio de 2002, por el que se establece un modelo uniforme de permiso de residencia para nacionales de terceros países (1). En el epígrafe «Tipo de permiso», los Estados miembros anotarán «Residente de larga duración-CE».”

Uit artikel 61/7, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, in samenlezing met artikel 8, lid 3, van de richtlijn 2003/109/EG blijkt dan ook dat enkel een machtiging tot verblijf in het Rijk kan worden toegekend aan diegene die aantoonbaar houder te zijn van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen, hetgeen moet blijken uit de volgende vermelding op het bij de Verordening 1030/2002 opgelegde uniforme model, onder de rubriek ‘soort vergunning’: *“EG-langdurig ingezetene”* oftewel in het Spaans *“Residente de larga duración-CE”*.

Uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit het afschrift van de Spaanse verblijfskaart die de verzoeker zelf bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat de verzoeker bij zijn aanvraag een Spaanse verblijfsvergunning voorlegde die onder de rubriek ‘soort vergunning’ (in het Spaans: ‘tipo de permiso’) slechts vermeldt *“residencia”*. Onder de rubriek ‘observaciones’ vermeldt de voorgelegde vergunning het volgende: *“aspectos laborales o motivo de concesión: residencia larga duración – autoriza a trabajar”*. Nu de door de verzoeker bijgebrachte Spaanse verblijfsvergunning onder de rubriek ‘soort vergunning’ niet de bij de Verordening 1030/2002 verplichte vermelding *“larga duración-CE”* (noch *“-UE”*) vermeldt en deze term overigens ook niet voorkomt op de keerzijde van de verblijfsvergunning onder de rubriek ‘observaciones’, hetgeen door de verzoeker op zich ook niet wordt betwist, blijkt dat de gemachtigde op

goede gronden heeft vastgesteld dat verzoekers Spaanse verblijfstitel niet correspondeert met het uniforme model van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene afgeleverd door Spanje.

De enkele bewering van de verzoeker dat hij wel degelijk het statuut van langdurig ingezetene in Spanje had, mist dan ook feitelijke grondslag. Minstens dient te worden vastgesteld dat de verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt die deze bewering kan schragen.

Waar de verzoeker stelt dat de gemachtigde de wijziging in de Spaanse wetgeving van 11 december 2009 verkeerd leest aangezien de term "*permiso de residencia larga duración CE*" na deze wetswijziging niet meer vermeld wordt op de uniforme modellen, merkt de Raad op dat de verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering ter zake. Verzoekers bewering zou er bovendien op neerkomen dat de Spaanse autoriteiten, in strijd met de Verordening 1030/2002, sinds 2009 EG-verblijfsvergunningen voor langdurig ingezetenen uitreiken die niet conform zijn aan het vereiste uniforme model. Verzoekers bewering kan dan ook niet worden aangenomen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de kritiek van de verzoeker zelf op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing lijkt te berusten.

De vaststellingen van de gemachtigde "*De term 'residencia larga duración' dient immers tengevolge de wijzigingen in de Spaanse wetgeving dd.11/12/2009 ('disposiciones adicionales de la ley orgánica2/2009, de 11 de diciembre') gelijkgesteld te worden met een ander Spaans permanent verblijfsstatuut ('residente permanente') en aldus niet met het verblijfsstatuut 'EG- verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen'. De aanvraag dient derhalve te worden verworpen.*" handelen duidelijk over de door de verzoeker voorgelegde Spaanse verblijfstitel, die 'residencia larga duración' vermeldt, hetgeen overeenkomt met de vermelding 'residente permanente' van vóór de wetwijzigingen van 11 december 2009 in de Spanje. De vaststellingen van de gemachtigde houden dan ook geen enkel verband met de door de Spaanse autoriteiten afgeleverde modellen van EG-verblijfsvergunningen voor langdurig ingezetenen.

Waar de verzoeker tot slot stelt dat de gemeentelijke vreemdelingendienst er ook vanuit gaat dat hij EG-langdurig ingezetene is in Spanje, dient te worden opgemerkt dat de verzoeker ter ondersteuning van deze argumentatie verwijst naar de arbeidskaart B die aan hem werd afgeleverd op 28 juni 2012. Het afleveren van deze arbeidskaart B dateert dan ook van na het nemen van de thans bestreden beslissing, zodat de Raad hiermee geen rekening kan houden bij zijn wettigheidstoezicht. Bovendien laat de verzoeker na toe te lichten en kan de Raad ook niet inzien waarom de loutere afgifte van een arbeidskaart B noodzakelijkerwijze zou impliceren dat de verzoeker in het bezit is van een Spaanse EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen.

Het blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt niet voor.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftiendor:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE